

חק לישראל – פרשת קרח ליל שישי

תורה – במדבר פרק טז

(כו) וייעלו מעל משכן קרח דתן ואבירם מסביב ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם: (כו) וייעלו מעל משכן קרח דתן ואבירם מסביב ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם: (כו) ואסתלקו מעלוי משכנא דקרח דתן ואבירם מסחור סחור ודתן ואבירם נפקו קימין בתרע משכניהון ונשיהון ובניהון וטפלהון:

(כח) ויאמר משה בזאת תדעונו כי יהוה שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מלבי: (כח) ויאמר משה בזאת תדעונו כי יהוה שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מלבי: (כח) ואמר משה ברא תדעונו ארי יי שלחני למעבר ית כל עובריא האליו ארי לא מרעותי:

(כט) אם כמות כל האדם ימתנו אלה ופקדת כל האדם יפקד עליהם לא יהוה שלחני: (כט) אם כמותא דכל אנשא ימותנו אליו וסערא דכל אנשא יסתער עליהון לא יי שלחני: (כט) אם כמותא דכל אנשא ימותנו אליו וסערא דכל אנשא יסתער עליהון לא יי שלחני:

(ל) ואם בריאה יברא יהוה ופעתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את יהוה: (ל) ואם בריאה יברא יהוה ופעתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את יהוה: (ל) ואם בריאה יברא יי ופתחת ארעא ית פומא ותבלע יתהון וית כל די להון ונחתו כד חיון לשאול ותדעונו ארי ארגיו גבריא האליו קדם יי:

(לא) ויהי ככלתו לדבר את כל הדברים האלה ותבקע האדמה אשר תחתיהם: (לא) ויהי ככלתו לדבר את כל הדברים האלה ותבקע האדמה אשר תחתיהם: (לא) ויהוה כד שצי למללא ית כל פתגמיא האליו ואתבועת ארעא די תחותיהון:

(לב) ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם ואת בתיהם ואת כל האדם אשר לקרח ואת כל הרכוש: (לב) ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם ואת בתיהם ואת כל האדם אשר לקרח ואת כל הרכוש: (לב) ופתחת ארעא ית פומא ובלעת יתהון וית אנש בתיהון וית כל אנשא די לקרח וית כל קנינא:

(לג) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל: (לג) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל: (לג) ונחתו אנון וכל די להון כד חיון לשאול ונפת עליהון ארעא ואבדו מגו קהלא:

(לד) וכל ישראל אשר סביבתיהם נסו לקלם כי אמרו פן תבלענו הארץ: (לד) וכל ישראל אשר סביבתיהם נסו לקלם כי אמרו פן תבלענו הארץ: (לד) וכל ישראל די כסתרגיהון ערקו לקלהון ארי אמרו דלמא תבלענא ארעא:

(לה) ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת: (לה) ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת: (לה) ואשתא נפקת מן קדם יי ואכלת ית מאתו וחמשין גברא מקריבי קטרת בוסמיא:

יז (א) וידבר יהוה אל משה לאמר: (א) וידבר יהוה אל משה לאמר: (א) ומליל יי עם משה למימר:

(ב) אמר אל אלעזר בן אהרן הכהן וירם את המחלת מבין השרפה ואת האש זרה הלאה כי קדשו: (ב) אמר אל אלעזר בן אהרן הכהן וירם את המחלת מבין

חק לישראל – פרשת קרח ליל שישי

השֶׁרֶפָה וְאֵת הָאֵשׁ זָרַה הִלָּאָה בִּי קִדְשִׁי: (ב) אָמַר לְאַלְעָזָר בֶּר אַהֲרֹן כַּהֲנָא וַיִּפְרֹשׂ יָת מַחְתֵּיתָא מִבַּיִן יְקוֹדֵיִא וְיָת אֲשֵׁתָא וַיַּחִיק לְהֵלֵא אַרְי אֶתְקִדְשִׁי:

(ג) אֵת מַחְתֹּת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה בִּנְפִשְׁתֶּם וְעִשׂוּ אֹתָם רַקְעֵי פָחִים צַפּוּי לְמוֹזֶבֶח בִּי הַקְּרִיבִם לַפְּנֵי יְהוָה וַיִּקְדְּשׁוּ וַיְהִיו לְאוֹת לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל: (ד) אֵת מַחְתֹּת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה בִּנְפִשְׁתֶּם וְעִשׂוּ אֹתָם רַקְעֵי פָחִים צַפּוּי לְמוֹזֶבֶח בִּי הַקְּרִיבִם לַפְּנֵי יְהוָה וַיִּקְדְּשׁוּ וַיְהִיו לְאוֹת לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל: (ה) יָת מַחְתֵּית חִיבְיָא הַאֲלוֹי דְאַתְחִיבֹו בְּנַפְשְׁתֵיהוֹן וַיַּעֲבְדוּן יַתְהוֹן טָסִין רַדִּידִין חוּפָאָה לְמַדְבְּחָא אַרְי קַרְבְּנוֹן קָדָם יי וְאֶתְקִדְשִׁי וַיְהוֹנוּ לְאֵת לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל:

(ו) וַיִּקַּח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֵת מַחְתֹּת הַנְּחֻשֶׁת אֲשֶׁר הַקְּרִיבֹו הַשְּׂרָפִים וַיִּרְקְעוּם צַפּוּי לְמוֹזֶבֶח: (ז) וַיִּקַּח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֵת מַחְתֹּת הַנְּחֻשֶׁת אֲשֶׁר הַקְּרִיבֹו הַשְּׂרָפִים וַיִּרְקְעוּם צַפּוּי לְמוֹזֶבֶח: (ח) וַנְּסִיב אֶלְעָזָר כַּהֲנָא יָת מַחְתֵּיתָא דְנַחֲשָׂא דְקַרְיָבֹו יְקוֹדֵיִא וְרַדִּידָנוּן חוּפָאָה לְמַדְבְּחָא:

(ט) זָכְרוֹן לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזְרַע אַהֲרֹן הוּא לְהַקְטִיר קְטֹרֶת לַפְּנֵי יְהוָה וְלֹא יִהְיֶה כִּקְרַח וְכַעֲדָתוֹ כֹּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה לֹא: (י) זָכְרוֹן לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזְרַע אַהֲרֹן הוּא לְהַקְטִיר קְטֹרֶת לַפְּנֵי יְהוָה וְלֹא יִהְיֶה כִּקְרַח וְכַעֲדָתוֹ כֹּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה לֹא: (יא) דְכִרְנָא לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדִיל דִּי לֹא יִקְרַב גְּבַר חַלוּנִי דִּי לֹא מִזְרַעָא דְאַהֲרֹן הוּא לְאַסְקָא קְטֹרֶת בּוֹסְמִין קָדָם יי וְלֹא יִהְיֶה כִּקְרַח וְכַנְשָׁתִיָּה כְּמָא דִּי מְלִיל יי בִּידָא דְמֹשֶׁה לִיה:

(יב) וַיִּלְנֹו כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמַּחְרַת עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן לֵאמֹר אֲתֶם הַמֵּתִים אֵת עַם יְהוָה: (יג) וַיִּלְנֹו כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמַּחְרַת עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן לֵאמֹר אֲתֶם הַמֵּתִים אֵת עַם יְהוָה: (יד) וַיִּלְנֹו כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמַּחְרַת עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן לֵאמֹר אֲתֶם הַמֵּתִים אֵת עַם יְהוָה: (טו) וְאַתְרַעְמוּ כָּל כְּנֻשְׁתָּא דְבִנֵי יִשְׂרָאֵל מִיּוֹמָא דְבִתְרוּהֵי עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן לְמִימְרֵי אֲתוֹן גְּרַמְתוֹן דְּמִית עֵמָא דִּי:

(טז) וַיְהִי בְּהַקְהֵל הָעֵדָה עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן וַיִּפְּנֹו אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְהִנֵּה כִּסְהוּ הָעֵנָן וַיֵּרָא כְּבוֹד יְהוָה: (יז) וַיְהִי בְּהַקְהֵל הָעֵדָה עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן וַיִּפְּנֹו אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְהִנֵּה כִּסְהוּ הָעֵנָן וַיֵּרָא כְּבוֹד יְהוָה: (יח) וְהוּא בְּאַתְכַּנְשׁוֹת כְּנֻשְׁתָּא עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן וְאַתְפְּנִיאוּ לְמִשְׁכוֹן זְמָנָא וְהָא תְּפָהֵי עֲנָנָא וְאַתְגְּלִי יִקְרָא דִּי:

(יט) וַיִּבֹּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד: (כ) וַיִּבֹּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד: (כא) וְעָאֵל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן לְקָדָם מִשְׁכוֹן זְמָנָא:

(כב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כג) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כד) וּמְלִיל יי עַם מֹשֶׁה לְמִימְרֵי:

(כה) הֲרַמּוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאַכְלָה אֹתָם כְּרָגַע וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם: (כו) הֲרַמּוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאַכְלָה אֹתָם כְּרָגַע וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם: (כז) אֶתְפָּרְשׁוּ מִגּוֹ כְּנֻשְׁתָּא הָדָא וְאַשְׁצִי יַתְהוֹן כְּשַׁעֲרָא וּנְפְּלוּ עַל אַפְּיהוֹן:

(כח) וַיֵּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן קַח אֵת הַמַּחְתָּה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מִעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קְטֹרֶת וְהוֹלֵךְ מֵהֲרָה אֶל הָעֵדָה וְכִפַּר עָלֵיהֶם כִּי יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלְּפָנֵי יְהוָה הַחֹל הַנֶּגֶף: (כט) וַיֵּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן קַח אֵת הַמַּחְתָּה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מִעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קְטֹרֶת וְהוֹלֵךְ מֵהֲרָה אֶל הָעֵדָה וְכִפַּר עָלֵיהֶם כִּי יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלְּפָנֵי יְהוָה הַחֹל הַנֶּגֶף: (ל) וַיֵּצֵא הַקֶּצֶף מִלְּפָנֵי יְהוָה הַחֹל הַנֶּגֶף: (לא) וְאָמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן סֵב יָת מַחְתֵּיתָא וְהֵב עֲלָהּ אֲשֵׁתָא מְעַלּוֹי מְדַבְּחָא וְשׂוּ קְטֹרֶת בּוֹסְמִיָּא וְאוֹבִיל בְּפָרִיעַ לְכְּנֻשְׁתָּא וְכִפַּר עָלֵיהוֹן אַרְי נְפֵק רִגְזָא מִן קָדָם יי שְׂרִי מוֹתְנָא:

(לב) וַיִּקַּח אַהֲרֹן כֹּאֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיִּרֹץ אֶל תּוֹךְ הַקְּהֵל וְהִנֵּה הַחֹל הַנֶּגֶף בָּעַם וַיִּתֵּן אֵת הַקְּטֹרֶת וַיִּכַּפֵּר עַל הָעָם: (לג) וַיִּקַּח אַהֲרֹן כֹּאֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיִּרֹץ אֶל תּוֹךְ

חק לישראל – פרשת קרח ליל שישי

הקהל והנה החל הגגף בעם ויתנו את הקטרת ויכפר על העם: (יב) ונסיב אהרן כמא די מליל משה ויהט לגו קהלא והא שרי מותנא בעמא ויהב ית קטרת בוסמיא וכפר על עמא:

(יג) ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה: (יג) ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה: (יג) וקם בין מתים ובין חיים ואתפלי מותנא:

(יד) ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד המתים על דבר קרח: (יד) ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד המתים על דבר קרח: (יד) והווי דמיתו במוותנא ארבעת עשר אלפין ושבע מאה בר מדמיתו על פלגתא דקרח:

(טו) וישב אהרן אל משה אל פתח אהל מועד והמגפה נעצרה: (טו) וישב אהרן אל משה אל פתח אהל מועד והמגפה נעצרה: (טו) ותב אהרן למשה לתרע משפן זמנא ומוותנא אתפלי:

(טז) וידבר יהוה אל משה לאמר: (טז) וידבר יהוה אל משה לאמר: (טז) ומליל יי עם משה למימר:

(יז) דבר אל בני ישראל וקח מאתם מטה מטה לבית אב מאת כל נשיאיהם לבית אבתם שנים עשר מטות איש את שמו תכתב על מטהו: (יז) דבר אל בני ישראל וקח מאתם מטה מטה לבית אב מאת כל נשיאיהם לבית אבתם שנים עשר מטות איש את שמו תכתב על מטהו: (יז) מלל עם בני ישראל וסב מנהון חוטרין חוטרין לבית אבא מן כל רב רבניהון לבית אבהתהון תרי עשר חוטרין גבר ית שמייה תכתוב על חוטרין:

רש"י

(ה) ולא יהיה כקרח – כדי שלא יהיה כקרח: כאשר דבר ה' ביד משה לו – כמו עליו על אהרן דבר אל משה שיהיו הוא ובניו כהנים לפיכך לא יקרב איש זר אשר לא מזרע אהרן וגו' וכן כל לי ולו ולהם הסמוכים אל כל דבור פתרונו כמו על. ומדרשו על קרח ומהו ביד משה ולא כתב אל משה רמז לחולקים על הכהונה שלוקין בצרעת כמו שלקה משה בידו שנא' (שמות 7) ויוציאה והנה ידו מאורעת כשלב וע"כ לקה עוזה בצרעת:

(יא) וכפר עליהם – רז זה מסר לו מלאך המות כשעלה לרקיע שהקטרת עולר המגפה (ר"ל כשניתן רשות למשחית אז אין מבחין בין טוב לרע ועל מה שמוסיף מדליה יש תיקון בקטרת אבל מה שגוזר הקב"ה בהדיא אין חכמה ואין תבונה ובזה מתורץ מ"ש אח"כ שלא הניח המלאך את אהרן לעצור בקטרת והלא הוא מסר לו רז זה אלא שהיה גזרת הקב"ה כמ"ש אני שלוחו של מקום ודו"ק) כדאיתא במס' שבת (שבת פט):

(יג) ויעמוד בין המתים וגו' – אחז את המלאך והעמידו על כרחו א"ל המלאך הנח

(ב) ואם בריאה – חדשה: יצרא ה' – להמית אותם במיתה שלא מת בה אדם עד הנה ומה היא הבריאה ופנתה האדמה את פיה ותבלעם אז וידעתם כי נאלו הם את ה' ואני מפי הגבורה אמרתי ורבותינו פירשו (סנהדרין קי) אם בריאה פה לארץ משפת ימי בראשית מוטב ואם לאו יצרא ה' (ר"ל יצרא ה' הפה לכאן):

(לד) נסו לקולם. בשביל הקול היואל על בליעתו:

(ז) ואת האש – כז שבתוך המחנות: זרה הלאה – לארץ מעל המחנות: פי קדשו – המחנות ואכורין בהנאה שהרי עשאו כל ישרת:

(ג) החטאים האלה בנפשותם – (יומא לו) שנעשו פושעים בנפשותם שנחלקו על הקב"ה: רקעי – רדיון: פחים – טסין מרודלין טינדי"ש בלע"ז: לפוי למזבח – למזבח הנחושה: ויהיו לאות – לזכרון שיאמרו אלו היו מאותן שנחלקו על הכהונה ונסרפו:

(ד) וירקעו – אינטינדר"ש בלע"ז:

חק לישראל – פרשת קרח ליל שישי

למה בקטרת לפי שהיו ישראל מליזין ומרננים
אחר הקטרת לומר סם המות הוא על ידו
מתו נדב ואזכיהוא על ידו נשרפו חמשים
ומאתים איש אמר הקב"ה תראו שעולר מגפה
הוא והחטא הוא הממית:

לי לעשות שליחותי א"ל משה נוני לעכב על
ידך א"ל אני שלוחו של מקום ואתה שלוחו של
משה א"ל אין משה אומר כלום מלצו אלך
מפי הגבורה אם אין אתה מאמין הרי הקב"ה
ומשה אל פתח אהל מועד בא עמי ושאל וזהו
שנאמר וישב אהרן אל משה (מכילתא). ד"א

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.